

# Adventti ja kristityn kutsumus

Julkaisemme Kristus kulkee lähelläsi -kirjan 1. saarnan, joka käsittelee kristityn kutsumusta adventin valossa.

26.11.2021

## 1. Kristityn kutsumus<sup>\*</sup>

1. Liturginen vuosi on alkamassa ja pyhän messun alkuvirsi kehottaa meitä mietiskelemään todellisuutta, joka liittyy läheisesti kristillisen elämämme alkusyyhyn, nimittäin saamaamme kutsumusta. *Herra,*

*osoita minulle tiesi, opeta minut  
kulkemaan polkujasi.*<sup>[1]</sup> Pyydämme  
Herraa johdattamaan meitä,  
näyttämään meille jalkojensa  
painaman polun, jotta voisimme  
tavoitella hänen käskyjensä  
täyttymystä, toisin sanoen rakkautta.

[2]

---

Jos ajattelette olosuhteita, joissa  
päättöksenne elää aidosti uskosta on  
syntynyt, niin varmasti kiitätte  
minun laillani suuresti Herraa, ilman  
väärää nöyryyttä, vakuuttuneina  
siitä, ettei se ollut omaa ansiotanne.  
Pääsääntöisesti opimme pienestä  
pitäen kristillisten vanhempien  
avulla puhuttelemaan Jumalaa;  
myöhemmin opettajat, työtoverit ja  
tuttavat ovat monin tavoin auttaneet  
meitä olemaan kadottamatta Jeesusta  
Kristusta silmiemme edestä.

Puhuessani kutsumuksista en halua  
yleistää: avaa itse sydämesi Herralle  
ja kerro hänelle tarinasi. Ehkä se oli

joku ystävästäsi, tavallinen kristitty kuten sinäkin, joka avasi silmäsi näkemään uskon syvän ja uuden näköalan, joka on samalla yhtä vanha kuin evankeliumi. Hän näytti sinulle mahdollisuuden pyrkiä päättäväisesti seuraamaan Kristusta ja olla apostolien apostoli. Kenties silloin tulit levottomaksi, ja sait takaisin mielenrauhasi vasta, kun vapaasti vastasit myöntävästi Jumalalle. Sinä seurasit häntä, koska itse halusit tehdä niin. Tämä vapaa halu on todellakin ihmisten päätösten yliluonnollisin syy. Ja sitten tuli ilo, tuo vahva ja pysyvä ilo, joka häviää vain, jos käännyt pois hänestä.

En itse mielelläni kutsuisi ketään valituksi tai etuoikeutetuksi. Kuitenkin Kristus itse puhuu tästä, koska hän on se, joka myös valitsee. Pyhän Paavalin kirjeestä luemme: *Jo ennen maailman luomista hän on valinnut meidät Kristuksessa olemaan*

*edessään pyhiä.*<sup>[3]</sup> Tiedän, ettei tämä tee sinusta ylpeää ja ettet pidä itseäsi tämän vuoksi muita parempana ihmisenä. Juuri tämän valinnan, joka on kutsumuksesi alkuperä, tulee olla nöyryytesi vakaana perustana. Onko koskaan pystytetty muistomerkkiä jonkun suuren maalarin pensselille? Eittämättä niitä tarvittiin luomaan mestariteoksia, mutta kunnia niistä kuuluu taiteilijalle. Me kristityt olemme vain työvälineitä maailman Luojan ja ihmiskunnan Vapahtajan käsissä.

## **Apostolit olivat tavallisia ihmisiä**

2. Minua on aina suuresti innoittanut eräs evankeliumin antama esimerkki siitä, kuinka Jumala valitsee palvelijansa: tarkoitan tietysti askel askeleelta kerrottua kuvausta siitä, miten apostolit löysivät kutsumuksensa. Pohtikaamme sitä nyt rauhassa ja pyytäkäämme

samalla näiltä Herran pyhiltä  
todistajilta kykyä seurata Kristusta  
heidän laillaan.

Nuo ensimmäiset apostolit, joita niin  
suuresti rakastan ja kunnioitan,  
olivat inhimillisestä näkökulmasta  
katsoen melko merkityksettömiä.  
Mitä heidän yhteiskunnalliseen  
asemaansa tulee, he olivat kaikki  
kalastajia lukuun ottamatta  
Matteusta, joka epäilemättä tienasi  
hyvin, mutta jätti kaiken, kun Jeesus  
häntä siihen kehotti. He elivät  
niukasti päivästä toiseen ja  
työskentelivät öisin ansaitakseen  
elantonsa.

Yhteiskunnallisella asemalla ei  
loppujen lopuksi ole suurta  
merkitystä. Mutta he eivät olleet  
myöskään sivistyneitä, eivätkä edes  
erityisen älykkäitä, ainakaan mitä  
yliluonnollisiin asioihin tulee. He  
eivät käsittäneet  
yksinkertaisimpiakaan esimerkkejä

tai vertauskuvia, ja niinpä he kääntyivät Mestarin puoleen: *Herra, selitä meille tuo vertaus.*<sup>[4]</sup> Kun Jeesus varoitti heitä kerran fariseusten hapatteesta, he luulivat hänen nuhtelevan heitä, koska he eivät olleet ostaneet leipää.<sup>[5]</sup>

He olivat köyhiä ja oppimattomia. He mutkistivat asioita mielessään liiaksi, eivätkä he olleet kovin vilpittömiäkään. Kunnianhimoisia he kyllä olivat. Monet kerrat he kiistelivät siitä, kuka heistä olisi suurin Israelin valtakunnassa, jonka Kristus heidän käsityksensä mukaan oli lopullisesti tullut perustamaan maan päälle. He väittelivät tästä kiivastuneesti jopa viimeisellä ehtoollisella, tuona ylevänä hetkenä, jolloin Kristus oli lähes valmis uhraamaan itsensä ihmiskunnan puolesta.<sup>[6]</sup>

Entä sitten uskoa? Sitä heillä oli vähän. Kristus itse sanoo sen heille.<sup>[7]</sup>

He näkivät hänen herättävän kuolleita, parantavan kaikenlaisia sairauksia, lisäävän leivän ja kalan määrää, tyyntyttävän myrskyjä, ajavan ulos pahoja henkiä.

Apostolien ryhmän johtajaksi valittu pyhä Pietari on ainoa, joka pystyy tunnustamaan aikailematta: *Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.*<sup>[8]</sup>

Pietarin usko on kuitenkin vajavaista, minkä vuoksi hän rohkenee uhmata Kristusta, jottei tämä uhraisi itseänsä ihmisten pelastuksen tähden.

Jeesuksen täytyy vastustaa häntä lujasti: *Väisty tieltäni, Saatana! Sinä tahdot saada minut lankeamaan. Sinun ajatuksesi eivät ole Jumalasta, vaan ihmisestä.*<sup>[9]</sup> Pyhä Johannes Khrysostomos kommentoi tätä evankeliumin kohtaa seuraavasti: *Pietari otti Kristuksen sanat vastaan vain inhimillisellä tasolla ja katsoi kaiken tuon – kärsimystien ja kuoleman – olevan ristiriidassa*

*Kristuksen arvon kanssa, jotain mitä tuli kavahtaa. Siksi Jeesus nuhtelee häntä ja sanoo: Ei kärsimys ole minun arvolleni sopimatonta. Sinä vain ajattelet niin, koska pääsi on täynnä maallisia ja inhimillisiä ajatuksia.*<sup>[10]</sup>\_\_\_\_\_

Entä loistivatko nämä vähäuskoiset miehet silti rakkaudessaan Kristukseen? Epäilemättä he rakastivat häntä, ainakin sanoissaan. Hetkittäin he innostuivat päätä pahkaa huudahtamaan: *Mennään vain, kuollaan hänen kanssansa.*<sup>[11]</sup>\_\_\_\_\_  
Mutta totuuden hetkellä kaikki pakenivat, paitsi Johannes, joka todella rakasti Jeesusta ja osoitti sen teoillaan. Vain tämä nuorukainen, apostoleista nuorin, jäi ristin juurelle. Muilla ei ollut sitä rakkautta, joka on väkevä kuin kuolema.<sup>[12]</sup>\_\_\_\_\_

Tällaisia olivat Herran valitsemat opetuslapset, ja Kristus valitsi heidät juuri sellaisina. Tällaisina he

myöskin pysyivät, ennen kuin heistä Pyhän Hengen täyttäminä tuli kirkon tukipilareita.<sup>[13]</sup> He olivat tavallisia ihmisiä vikoineen ja heikkouksineen – ihmisiä, joiden suuret puheet eivät yltäneet tekoihin asti. Siitä huolimatta Jeesus kutsui heidät, jotta hän voisi tehdä heistä ihmisten kalastajia<sup>[14]</sup> ja myötälunastajia, joiden kautta Jumalan armo toimisi maailmassa.

**3.** Meille on tapahtunut jotain vastaavaa. Jos käymme mielessämme läpi perheenjäseniämme, ystäviämme ja tuttaviamme – puhumattakaan maailman kaikista muista ihmisistä – voimme melko helposti löytää heidän joukostaan ihmisiä, jotka olisivat meitä soveliaampia saamaan Kristuksen kutsun: ihmisiä, jotka ovat vilpittömämpiä, viisaampia, vaikutusvaltaisempia, merkittävämpiä, kiitollisempia ja jalosydämisempiä kuin me.

Minua hävettää ajatella tätä, mutta olen myös tietoinen siitä, ettei inhimillinen käsityskykymme kelpaa selittämään Jumalan toimintatapoja. Jumala valitsee usein puutteellisia työvälineitä, jotta olisi täysin selvää, että niiden kautta tehty työ on hänen toimintansa tulosta. Täynnä pyhää pelkoa apostoli Paavali muistelee omaa kutsumustaan: *Viimeksi kaikista hän ilmestyi minullekin, joka olen kuin keskosenä syntynyt.*

*Olenhan apostoleista vähäisin, enkä edes ansaitse apostolin nimeä, koska olen vainonnut Jumalan kirkkoa.*<sup>[15]</sup>

Näin kirjoittaa Saul Tarsolainen, jonka persoona ja tarmo ovat täyttäneet maailman syvällä kunnioituksella.

Kuten sanoin jo aiemmin, Jumala valitsi meidät ilman mitään omia ansioitamme. Kutsumuksemme rakentuu sen varaan, että tunnustamme oman viheliäisyytemme ja tulemme

vakuuttuneiksi siitä, että usko sielun  
valona, kristillinen rakkaus  
toimiemme takana ja toivo eteenpäin  
kantavana kaipuuna ovat  
yksinomaan Jumalan meille suomia  
lahjoja. Meidän pitää tulla yhä  
nöyremmiksi, jotta emme koskaan  
kadottaisi näkyvistämme sitä  
Jumalan tarkoitusta, jota varten hän  
meidät valitsi: *ut essemus sancti*, jotta  
me saavuttaisimme henkilökohtaisen  
pyhyiden.

Tällaisen nöyryyden kautta voimme  
todella käsittää jumalallisen kutsun  
koko ihanuuden. Kristus on poiminut  
meidät kuin jyvät vehnäpellolta ja  
puristanut meitä tiukasti lävistetyssä  
kädessään: Kristuksen veri kastelee  
meidät läpikotaisin. Sitten Herra  
heittää kostutetun vehnän – eli  
meidät – tuulen kuljetettavaksi, jotta  
se kuollessaan loisi elämää ja  
piiloutuessaan maan poveen kantaisi  
runsaasti kultatähkäästä satoa.

# On aika herätä unesta

4. Pyhän messun ensimmäinen lukukappale muistuttaa meitä siitä, että meidän tulee ottaa vastaan apostolinen vastuumme uudistuneella hengellä, rohkeasti ja valveilla. *Teidän on aika herätä unesta, sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun meistä tuli uskovia. Yö on kulunut pitkälle, päivä jo sarastaa. Hylätkäämme siis pimeyden teot ja varustautukaamme valon asein.*<sup>[16]</sup>

Ehkä te sanotte minulle, ettei se ole helppoa. Ja näin onkin. Ihmisen todelliset viholliset, nimittäin hänen pyhyytensä viholliset, yrittävät estää tätä uutta elämää, joka on pukeutumista Kristuksen henkeen. En tunne parempaa esitystä kristillisen uskollisuuden esteistä kuin pyhän Johanneksen luettelon: *concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum et superbia vitae,*<sup>[17]</sup>

ruumiin halut, silmien pyyteet ja mahtaileva elämä.

5. Lihan himo eli ruumiin halut eivät tarkoita ainoastaan aistien säännöttömiä pyrkimyksiä yleensä. Ne eivät myöskään ole sama kuin seksuaalinen halu, jota toki tulee kontrolloida mutta joka ei itsessään ole pahaa, vaan pikemminkin jotakin aidosti jaloa ja inhimillistä, joka voidaan pyhittää. Juuri siksi en koskaan puhu epäpuhtaudesta, vaan puhtaudesta, sillä Herran sanat on suunnattu kaikille: *Autuaita puhdassydämiset: he saavat nähdä Jumalan.*<sup>[18]</sup>

Jokaisella meistä on oma kutsumuksensa ja sen mukainen tapa elää puhtauden hyvettä: jotkut elävät puhtaasti avioliitossa, toiset taas luopuvat inhimillisestä rakkaudesta omistaen sydämensä ainoastaan ja intohimoisesti Jumalan rakkaudelle. Olipa kutsumus mikä

hyvänsä, kenenkään ei tule olla aistillisuuden orja, vaan kaikkien tulee kasvaa ruumiinsa ja sydämensä herroiksi, voidakseen antautua muille uhrauksia pelkäämättä.

Puhuessani puhtauden hyveestä lisään yleensä täsmennykseksi sanan *pyhä puhtaus*. Kristityn puhtaudella, pyhällä puhtaudella, ei ole mitään yhteistä ylpeän itsensä puhtaana ja tahrattomana pitämisen asenteen kanssa. Pikemminkin se on tietoisuutta siitä, että jalkamme ovat savea,<sup>[19]</sup> vaikka Jumalan armo vapauttaakin meidät päivästä toiseen vihollisen ansoista. Mielestäni on kristillisyyden vääristelyä, että jotkut kirjoittavat ja saarnaavat lähes ainoastaan näistä asioista ja laiminlyövät muita hyveitä, jotka ovat ratkaisevan tärkeitä kristityille ja ylipäänsä ihmisten yhteisölle.

Pyhä puhtaus ei ole kristityn ainoa eikä tärkein hyve. Se on kuitenkin

välttämätön päivittäisessä  
pyrkimisessä pyhyyteen. Jollei sitä  
eletä todeksi, on ihmisen  
mahdotonta omistautua muiden  
palvelemiselle apostolisessa työssä.  
Puhtaus on seurausta rakkaudesta,  
jonka kautta olemme omistaneet  
Herralle sielumme ja ruumiimme,  
kykymme ja mielemme. Se ei ole  
kieltämistä, vaan iloinen ja  
myönteinen vastaus.

Sanoin aiemmin, ettei lihan himo  
rajoitu hallitsemattomaan  
aistillisuuteen. Sen  
ilmenemismuotoja ovat myös  
mukavuudenhalu sekä sellainen  
velttous, joka saa ihmiset etsimään  
helpointa, miellyttävintä ja  
vähimmän vastuksen tietä, vaikka  
seurauksena olisi uskottomuus  
Jumalaa kohtaan.

Tällainen käytös tarkoittaisi  
antautumista toisen lain alaisuuteen,  
nimittäin sen synnin lain, josta pyhä

Paavali meitä varoittaa: *Huomaan siis, että minua hallitsee tällainen laki: haluan tehdä hyvää, mutta en pääse irti pahasta. Sisimmässäni minä iloiten hyväksyn Jumalan lain, mutta siinä, mitä teen, näen toteutuvan toisen lain, joka sotii sisimpäni lakia vastaan. Näin olen ruumiissani vaikuttavan synnin lain vanki. Infelix ego homo! Minä kurja ihminen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?*<sup>[20]</sup> Kuulkaa, mitä apostoli vastaa: Meidät pelastaa Jumalan armo; *Kiitos Jumalalle Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden!*<sup>[21]</sup> Me pystymme taistelemaan ja meidän myös täytyy taistella lihan himoa vastaan, koska meiltä ei koskaan puutu Jumalan armoa, jos vain olemme nöyriä.

6. Toinen vihollinen, josta pyhä Johannes puhuu, ovat silmien pyyteet. Ne tarkoittavat ihmisen pohjatonta ahneutta, joka saa meidät arvostamaan vain sitä, mitä voi

koskettaa. Silmät kiinnittyvät maalliseen ja ovat juuri siksi kykenemättömiä huomaamaan yliluonnollista todellisuutta. Niinpä voimme kuvata tätä tilaa pyhän Raamatun tavoin maallisten rikkauksien himona ja vääristyneenä näkökulmana, josta käsin kaikkea ympärillä olevaa – muita ihmisiä ja kaikkia omassa elämässämme ja ylipäänsä omana aikanamme vallitsevia olosuhteita – tarkastellaan vääristyneesti vain inhimillisestä näkökulmasta.

Näin sielun silmät sumentuvat, ja järki uskoo kykenevänsä ymmärtämään kaiken itse ilman Jumalan apua. Tämä on salakavala kiusaus, joka piiloutuu ihmisjärjelle luonnostaan kuuluvan arvokkuuden taakse – järjen, jonka Isä Jumala on antanut meille, jotta tuntisimme hänet ja rakastaisimme häntä vapaasti. Tämä kiusaus saa ihmisjärjen pitämään itseään

maailmankaikkeuden keskipisteenä ja huumaantumaaan jälleen kerran sanoista ”*teistä tulee Jumalan kaltaisia*”<sup>[22]</sup>. Rakastumalla itseensä järki kääntää selän Jumalan rakkaudelle.

Tällä tiellä voimme joutua kolmannen vihollisen, *superbia vitaen* eli elämän korskeuden tai mahtailevan elämän käsiin.

Siinä ei ole kysymys vain ohimenevistä turhamaisista tai omahyväisistä ajatuksista. Se on pikemminkin kaiken kattavaa pöyhkeyttä. Älkäämme pettäkö itseämme, sillä tämä on sielumme sairauksista pahin ja kaikkien harhaaskeliemme taustalla. Meidän tulee jatkuvasti ponnistella omaa ylpeyttämme vastaan, sillä ei ole turhaan sanottu, että ylpeys haihtuu vasta päivä kantajansa kuoleman jälkeen. Se on fariseusten ylimielisyyttä, jonka itseriittoisuus

luo muurin Jumalan armon ja vanhurskauttamisen tielle. Se on kopeutta, joka johtaa muiden ihmisten halveksumiseen ja kaltoinkohteluun sekä pyrkimykseen hallita heitä: *missä on ylpeys, sinne tulee häpeä.*<sup>[23]</sup>\_\_\_

## Jumalan laupeus

7. Tänään alkaa adventtiaika, minkä vuoksi on otollista tarkastella näitä meitä vaanivia sielun vihollisia: aistillista hillittömyyttä, mukavuudenhaluun taipuvaista kevytmielisyyttä, järjen hairaumista Herraa vastaan sekä pöyhkeää turhamaisuutta, joka tuhoaa rakkauden Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Kaikki nämä asenteet ovat kompastuskiviä, jotka johtavat sielun syvään levottomuuteen. Sen vuoksi päivän liturgian alkuvirren sanoin anomme Jumalaa olemaan armollinen: *Sinun puoleesi, Herra, minä käännyn.*

*Jumalani, sinun apuusi minä luotan.  
Enhän luota turhaan, ethän anna  
vihollisilleni sitä riemua, että he  
voittavat minut!*<sup>[24]</sup> Toistamme vielä  
uhrivirressä saman: *Sinun apuusi  
minä luotan. Enhän luota turhaan!*

Nyt kun pelastuksemme hetki  
lähenee, on lohdullista viivähtää  
pyhän Paavalin sanojen äärellä: *Kun  
Jumalan, meidän pelastajamme,  
hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan  
tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei  
meidän hurskaiden tekojemme  
tähteen, vaan pelkästä armosta.*<sup>[25]</sup>

Pyhää Raamattua lukiessanne voitte  
helposti huomata, kuinka Jumalan  
armeliaisuus on läsnä kaikkialla:  
*hänen uskollisuutensa täyttää  
maan*<sup>[26]</sup> ja ulottuu kaikkien ihmisten,  
Jumalan lasten, ylle<sup>[27]</sup>. Se ympäröi  
meidät<sup>[28]</sup>, kulkee edellämme<sup>[29]</sup> ja  
näyttäytyy eri muodoissa  
pelastaessaan meidät<sup>[30]</sup>; *iäti [Herra]  
on meille uskollinen*<sup>[31]</sup>.

Huolehtiessaan meistä rakastavan isän tavoin Jumala näkee meidät laupeutensa kautta:<sup>[32]</sup> laupeuden, joka on *lempeä*<sup>[33]</sup> ja ihana *kuin sadepilvi kuivuuden aikaan.*<sup>[34]</sup>

Yhdellä lauseella Kristus ilmaisee Jumalan laupeuden historian:*Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan.*<sup>[35]</sup> Toisaalla hän sanoo: *Olkaa valmiit armahtamaan, niin kuin teidän Isännekin armahtaa.*<sup>[36]</sup> Muiden evankeliumikohtien ohella ovat mieleemme painuneet erityisesti nämä: armeliaisuus aviorikokseen syyllistynyttä naista kohtaan, vertaukset tuhlaajapoja, kadonneesta lampaasta ja armottomasta palvelijasta sekä Nainin lesken pojan herättäminen kuolleista.<sup>[37]</sup> Kuinka oikeudenmukaiselta tuo viimeksi mainittu ihme tuntuukaan! Köyhän lesken ainoa poika oli kuollut – poika, joka antoi lesken elämälle

tarkoituksen ja oli hänen turvanaan  
ja apunaan vanhuuden päivinä.  
Mutta Kristus ei tehnyt ihmettä  
oikeudentunnosta vaan  
myötätunnosta, koska inhimillinen  
kärsimys kosketti häntä.

Mitä varmuutta Herran myötätunto  
meitä kohtaan tuokaan! *Kun hän  
huutaa minulta apua, minä kuulen  
häntä, sillä minä olen laupias.*<sup>[38]</sup>

Jumala kutsuu meitä, eikä hän jätä  
lupaustaan lunastamatta.

*Astukaamme sen tähden rohkeasti  
armon valtaistuimen eteen, jotta  
saisimme armoa ja laupeutta,  
löytäisimme avun silloin kun sitä  
tarvitsemme.*<sup>[39]</sup> Pyhittymisemme  
vihollisilla ei ole valtaa meihin,  
koska Jumalan armeliaisuus varjelee  
meitä. Ja vaikka omasta syystämme  
ja heikkoutemme johdattamina  
lankeaisimme, Herra rientää  
avuksemme ja nostaa meidät  
pystyyn. *Olet oppinut karttamaan  
velvollisuuksiesi laiminlyömistä,*

*pitämään ylimielisyyden etäällä  
itsestäsi, kasvamaan rukouselämässä,  
elämään vapaana maallisten asioiden  
kahleista ja asettamaan ikuisuuden  
katoavaisuuden edelle. Ihmislunnon  
heikkous ei kuitenkaan salli  
maanpäällisen elämänkulkumme  
sujua horjumatta, minkä vuoksi hyvä  
lääkärimme taivaassa on myös  
asettanut sopivat keinot parantaa  
vaivasi eikä armelias tuomarimme ole  
vienyt sinulta anteeksiannon toivoa.*

[40]

---

## **Ihmisen antautuminen Jumalan rakkauteen**

8. Kristityn koko olemassaolo on Jumalan laupeuden ravitsemaa ja kasvaa ja kehittyy sen puitteissa. Tämän tosiasian valaisemina ponnistelemme käyttäytyäksemme tavalla, joka sopii taivaallisen Isämme lapsille. Mutta miten voimme ylläpitää kutsumustamme ja kasvaa siinä? Kerron teille tässä

kahdesta tavasta, jotka toimivat vireän kristillisen elämän keskiakseleina: yhtäältä sisäinen elämä ja toisaalta koulutus kristinopissa, uskomme tuntemuksen syventäminen.

Ensiksi puhun sisäisestä elämästä. Kuinka harva vieläkään ymmärtää, mitä se merkitsee! Niin monet yhdistävät mielessään sisäisen elämän harjoittamisen pyhäkön hämäryyteen tai tunkkaiseen sakaristoon. Yli neljännesvuosisadan olen sanonut yhä uudelleen, ettei tämä ole sisäistä elämää. Sisäisestä elämästä puhuessani mielessäni ovat tavalliset kristityt, joihin voi törmätä kadulla keskellä kirkasta päivää. He pyrkivät siihen, että Kristus on koko päivän heidän mielessään – kadulla, työssä, perheessä ja vapaa-ajalla. Mitä muuta se on kuin alituisen rukouksen elämää? Etkö ole tuntenut tarvetta olla rukouksen ihminen, niin että kanssakäyminen Jumalan

kanssa jumalallistaisi sinut? Tätä on aito kristillinen elämä, niin kuin rukouksesta elävät ihmiset ovat sen aina ymmärtäneet: Klemens Aleksandrialainen kirjoittaa, että *ihmisestä tulee Jumalan kaltainen silloin, kun hän tahtoo vain sitä, mitä Jumala tahtoo.*<sup>[41]</sup>\_\_\_

Tämä ei ole helppoa aluksi. Täytyy ponnistella kääntyäkseen Herran puoleen ja kiittääkseen häntä tuntuvasta isällisestä huolenpidosta. Vähitellen Jumalan rakkaus alkaa tuntua (vaikkei oikeastaan ole kyse tunteista) kuin vahva sielun liikutus. Se on Kristus, joka kurottautuu meihin päin: *Minä seison ovella ja kolkutan.*<sup>[42]</sup>\_\_\_ Miten on rukouselämäsi laita? Etkö tunne joskus päivän mittaan toivetta keskustella hänen kanssaan kauemmin? Etkö sano hänelle: Myöhemmin kerron sen sinulle, myöhemmin keskustelen siitä kanssasi?

Kun omistamme tietyt hetket päivästä yksinomaan käydäksemme vuoropuhelua Herramme kanssa, sydämemme avartuu, tahtomme vahvistuu ja armon avulla myös järkemme porautuu syvemmin niin jumalallisen kuin inhimillisenkin todellisuuden saloihin. Näiden rukoukselle omistamiemme hetkien hedelmänä pystymme tekemään selkeitä ja käytännöllisiä päätöksiä siitä, kuinka aiomme parantaa käytöstämme, kohdella kaikkia ihmisiä hienotunteisella rakkaudella ja laittaa itsemme likoon lujatahtoisesti hyvien urheilijoitten tavoin tässä rakkauden ja rauhan taistelussa, jota kristityt maailmassa käyvät.

Näin rukouksestamme tulee jatkuvaa kuin sydäntemme lyönti. Ilman tätä Jumalan läsnäoloa ei kontemplatiivinen eli mietiskelevä elämä ole mahdollista. Ja ilman kontemplatiivista elämää ei työstä

Kristuksen hyväksi ole juuri mihinkään, sillä rakentajat näkevät turhaan vaivaa, jos Jumala ei ole mukana taloa rakentamassa<sup>[43]</sup>.

## Kuolettumisen suola

9. Tavallinen kristitty ei pyhittyäkseen tarvitse määrätynlaista ulkoasua eikä muita tunnusmerkkejä. Hän ei ole sääntökuntalainen eikä näin ollen käännä selkäänsä maailmalle, sillä juuri maailmassa hän kohtaa Kristuksen. Hänet tunnistaa kristityksi sen kautta, mitä hän kantaa sydämessään: jatkuva Jumalan läsnäolo ja kuolettumisen eli mortifikaation henki. Oikeastaan nämä ovat yksi ja sama, koska mortifikaatio ei ole muuta kuin ruumiin ja aistien rukousta.

Kristitty on kutsuttu elämään uhrauksen, katumuksen ja sovituksen hengessä. Meidän täytyy

hyvittää omia syntejämme ja ihmisten kaikkia syntejä. Miten usein olemmekaan kääntäneet kasvomme pois Jumalasta! Meidän tulee seurata Kristuksen jalanjäljissä: *me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa*, hänen itsekieltäymystään, hänen alentumistaan ristillä, *jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.*<sup>[44]</sup> Meidän tiemme on uhrautumisen tie, ja itsekieltäytymisestä löydämme *gaudium cum pacen*, ilon ja rauhan.

Emme kuitenkaan katso maailmaa murheellisina. Pyhimystarinoiden laatijat, jotka halusivat hinnastamasta hyvänsä löytää ihmeellisiä asioita Jumalan palvelijoiden elämästä heidän ensimmäisestä hengenvedostaan lähtien, ovat tahattomasti tehneet karhunpalveluksen kirkon opetukselle. Jotkut pyhät eivät muka olisi koskaan lapsuudessaan itkeneet

tai imeneet rintaa perjantaisin... Sinä ja minä, me itkimme syntyessämme oikein olan takaa, kuten kuuluukin tehdä, ja imimme äitimme rintaa välittämättä paastonajoista.

Olemme nyt oppineet Jumalan avulla löytämään yksitotiselta näyttävästä arkipäivästä todellisen katumuksen ajan, *spatium verae poenitentiae*. Samalla teemme päätöksen parantaa elämäämme, *emendatio vitae*. Tällä tavoin valmistaudumme ottamaan vastaan Jumalan armon ja Pyhän Hengen innoitukset sieluissamme. Tämän armon siivittäminä sielumme löytävät ilon ja rauhan – *gaudium cum pace* – sekä voiman kestää omalla tiellämme loppuun saakka.<sup>[45]</sup>

Kuolettuminen on elämämme suola. Parhaimman mahdollisuuden kuolettumiseen tarjoavat päivän mittaan sattuvat pikkuasiat, joita voimme käyttää taistelussa ruumiin haluja, silmien pyyteitä ja elämän

korskeutta vastaan. Kuolettumisen tulee olla sellaista, ettei se kuoleta muita, vaan tekee meidät hienotunteisemmiksi, ymmärtäväisemmiksi ja avoimemmiksi kaikkia kohtaan. Sinulla ei ole oikean kuoletuksen henkeä, jos olet loukkaantuvainen, jos ajattelet vain itsekkäitä toiveitasi, jos käytät muita hyväksesi, jos et pysty kieltäytymään sinulle ylimääräisistä, joskus ehkä tarpeellisistakin asioista, tai jos tulet surulliseksi, kun jokin ei käy sinun olettamustesi mukaisesti. Sinulla on sitä vastoin oikea kuolettumisen henki, jos ymmärrät olla kaikille kaikkea, että pelastaisit edes muutamia.<sup>[46]</sup>

---

## **Usko ja järki**

**10.** Katumus- ja rukouselämä sekä Jumalan läsnäolon mietiskely päivän aikana tekevät meistä syvästi hurskaita kristittyjä, kuin pieniä

lapsia Jumalan edessä. Hartaus eli *pietas* on lasten hyve heidän vanhempiaan kohtaan, ja jotta lapsi voisi todella turvautua isäänsä, täytyy hänen tuntea itsensä pieneksi ja voimattomaksi. Mietiskelen usein tätä Jumalan lapseutta, joka ei ole millään muotoa ristiriidassa tarmokkaan urheuden kanssa, koska tällainen lapseus vaatii lujatahtoisuutta, koeteltua kypsyyttä sekä varmaa ja vilpitöntä luonnetta.

Olkaamme siis hartaita kuin lapset, mutta ei oppimattomia, sillä jokaisen tulee huolehtia vakavasta, tieteellisestä uskon opiskelusta mahdollisuuksiensa mukaan. Kaikki tämä yhdessä on teologiaa. Siispä kristitylle on ominaista lasten hartaus ja teologien varma oppineisuus.

Halu hankkia tätä teologista tietämystä, hyvää ja kestävää kirkon oppia, saa alkunsa ennen kaikkea

halusta tuntea ja rakastaa Jumalaa. Samalla se on seurausta uskovan ihmisen janosta ymmärtää yhä syvemmin maailmaa, joka on Luojan käten työtä. Jotkut yrittävät yksitoikkoisesti väittää, että voisi olla jokin ristiriita uskon ja tieteen, ihmisjärjen ja jumalallisen ilmoituksen välillä. Tällainen olematon ristiriita voi syntyä vain, jos ilmiöiden todellista luonnetta ei ymmärretä.

Jos meitä ympäröivä maailma on peräisin Jumalasta ja jos hän on luonut ihmisen kuvakseen ja kaltaiseksi<sup>[47]</sup> ja antanut hänelle valonsa säteen, niin ihmisen on yritettävä järkensä avulla ymmärtää kaikkien olentojen luonnollinen eli Jumalaan viittaava merkitys, vaikka se onkin vaivalloista. Lisäksi uskon valossa voimme havaita kaikissa asioissa olevan yliluonnollisen tason, kun Jumalan vaikuttava armo kyllästää ymmärryksemme. Emme

siis saa pelätä tiedettä, sillä kaikki todella tieteellinen työ pyrkii totuuteen. Kristus itse sanoi: *Ego sum veritas*,<sup>[48]</sup> minä olen totuus.

Kristityllä tulee olla tiedon ja ymmärryksen nälkä. Kaikki tietämys voi ja kaiken täytyy johtaa Jumalaa kohti, abstrakteimmasta tieteestä käsityötaitoihin asti. Syy tähän on se, ettei ole mitään työtä, jota ei voisi pyhittää ja josta ei voisi tulla tilaisuus omaan ja kanssaihmistemme pyhitykseen myötävaikutuksessa Jumalan kanssa. Kristuksen opetuslasten valo ei saa jäädä laakson pohjalle, vaan sen on loistettava vuoren huipulla, jotta *he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääänne, joka on taivaissa*.<sup>[49]</sup>

---

Tällainen työskentely on rukousta.  
Tällainen opiskelu on rukousta.  
Tällainen tutkimustyö on rukousta.  
Tämä totuus on aina silmiemme

edessä: mikä tahansa toimi voi olla rukousta, mikä tahansa toimi voi ja sen myös tulee johdattaa meidät Jumalan luo, koska se toimii ravintona jatkuvalle aamusta iltaan käymällemme keskustelulle Jumalan kanssa. Kaikki kunniallinen työ voi olla rukousta, ja tämä rukoukseksi muutettu työ on aina samalla myös apostolaattia, lähetystyötä. Tällä tavoin sielussamme kasvaa vahva ja yksinkertainen elämän ykseys.

## **Adventin tuoma toivo**

**11.** Halusin esittää teille nämä mietteet tänä ensimmäisenä adventtisunnuntaina, kun nyt ryhdymme laskemaan niitä päiviä, jotka vievät meitä kohti Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Olemme mietiskelleet, mitä kristityn kutsumus loppujen lopuksi tarkoittaa: kuinka Herramme on uskonut meille tehtävän kuljettaakseen muita sieluja kohti

pyhyyttä, kohti häntä, kirkon  
yhteyteen sekä tuodakseen Jumalan  
valtakunnan jokaiseen sydämeen.  
Jumala haluaa meidän olevan  
omistautuneita, uskollisia,  
hienotunteisia ja rakastavia. Hän  
haluaa meidän olevan pyhiä, lähellä  
häntä.

Sinun on tehtävä valinta. Toisella  
puolella ovat ylpeys, aistillisuus,  
pinnallisuus ja itsekeskeisyys.  
Toisella taas ovat rakkaus, antaumus,  
laupeus, nöyryys, uhrautuminen ja  
ilo. Sinut on kutsuttu elämään  
täynnä uskoa, toivoa ja rakkautta. Et  
voi tyytyä vähempään ja eristäytyä  
keskinkertaisuuteen.

Näin kerran kotkan, joka oli suljettu  
rautahäkkiin. Se oli likainen ja  
puoliksi höyhenetön. Kynsissään se  
piti eläimenraatoa. Mieleepi tuli oma  
kohtaloni, jos olisin hylännyt  
Jumalalta saamani kutsumuksen.  
Tunsin sääliä tuota yksinäistä ja

vangittua eläintä kohtaan, joka oli syntynyt lentämään taivaan korkeuksissa katse aurinkoon suunnattuna. Meillä on mahdollisuus nöyrästi lentäen nousta yhä korkeammalle Jumalan rakkauden ja muiden ihmisten palvelemisen korkeuksiin. Mutta sitä varten sielussamme ei saa olla sopukoita, jonne Jeesuksen valo ei yllä. Heittäkäämme pois kaikki huolet ja ajatukset, jotka erottavat meidät hänestä. Silloin Kristus antaa valoa järjellesi ja on huulillasi, sydämessäsi ja teoissasi. Koko elämä – sydän ja teot, järki ja puhe – täyttyy silloin Jumalasta.

Olemme juuri lukeneet evankeliumista Jeesuksen sanat:  
*nostakaa rohkeasti päänne pystyyn, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.*

<sup>[50]</sup> Adventti on toivon aikaa.

Kristillisen kutsumuksen koko todellisuus, tuo Isän Jumalan läsnäolosta kumpuava elämän

ykseys, voi olla – ja sen pitääkin olla – jokapäiväistä todellisuutta.

Pyytäkäämme tätä äitimme Neitsyt Marian välityksellä tänä aikana, jona voimme mietiskellä, miten hän vietti nämä kuukaudet odottaessaan poikansa syntymää. Pyhä Maria saa aikaan sen, että sinusta tulee *alter Christus, ipse Christus*, toinen Kristus, Kristus itse.

\* Saarna adventin 1. sunnuntaina, 2.12.1951.

<sup>[1]</sup> Ps. 25:4.

<sup>[2]</sup> Ks. Matt. 22:37; Mark. 12:30; Luuk. 10:27.

<sup>[3]</sup> Ef. 1:4.

<sup>[4]</sup> Matt. 13:36.

<sup>[5]</sup> Ks. Matt. 16:6–7.

<sup>[6]</sup> Ks. Luuk. 22:24–27.

[7] Ks. Matt. 14:31; 16:8; 17:20; 21:21.

[8] Matt. 16:16.

[9] Matt. 16:23.

[10] Pyhä Johannes Khrysostomos, *In Matthaeum homiliae*, 54, 4 (PG 58, 537).

[11] Joh. 11:16.

[12] Laul. l. 8:6.

[13] Ks. Gal. 2:9.

[14] Matt. 4:19.

[15] 1. Kor. 15:8–9.

[16] Room. 13:11–12.

[17] 1. Joh. 2:16.

[18] Matt. 5:8.

[19] Ks. Dan. 2:33.

[20] Room. 7:21–24.

[21] Room. 7:25.

[22] 1. Moos. 3:5.

[23] Sananl. 11:2.

[24] Ps. 25:1–2.

[25] Tit. 3:4–5.

[26] Ps. 33:5.

[27] Sir. 18:12.

[28] Ps. 32:10.

[29] Ps. 59:11.

[30] Ps. 34:8.

[31] Ps. 117:2.

[32] Ps. 25:7.

[33] Ps. 109:21 (Nova **Vulgata**).

[34] Sir. 35:26.

[35] Matt. 5:7.

[36] Luuk. 6:36.

[37] Ks. Joh. 8:1–11; Luuk. 15:11–32; Luuk. 15:1–7; Matt. 18:21–35; Luuk. 7:11–17.

[38] 2. Moos. 22:26.

[39] Hepr. 4:16.

[40] Pyhä Ambrosius, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 7 (PL 15, 1540).

[41] Klemens Aleksandrialainen, *Paedagogus*, 3, 1, 1, 5 (PG 8, 556).

[42] Ilm. 3:20.

[43] Ps. 127:1.

[44] 2. Kor. 4:10.

[45] *Gaudium cum pace, emendationem vitae, spatium verae poenitentiae, gratiam et consolationem Sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, tribuat nobis omnipotens et*

*misericors Dominus, Amen.*

(Breviarium Romanum, rukous  
messuun valmistautumiseksi)

[46] Ks. 1. Kor. 9:22.

[47] Ks. 1. Moos. 1:26.

[48] Joh. 14:6.

[49] Matt. 5:16.

[50] Luuk. 21:28.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
fi-fi/article/adventti-ja-kristityn-  
kutsumus/](https://opusdei.org/fi-fi/article/adventti-ja-kristityn-kutsumus/) (17.3.2026)